

בש"פ 760/15 - יזהר כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 760/15

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

העורר: יזהר כהן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
מיום 21.1.2015 במ"ת 54365-11-14 שניתנה על ידי
סגן הנשיאה ע' מודריק

תאריך הישיבה: ט"ז בשבט התשע"ה (5.2.2015)

בשם העורר: עו"ד מנחם רובינשטיין, עו"ד גבריאלי
רפפורט, עו"ד

שלומי ביזק

בשם המשיבה: עו"ד פנינה לוי, עו"ד חגי בנימין

החלטה

1. לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 21.1.2015 (מ"ת 54365-11-14, סגן הנשיאה ע' מודריק) שהורתה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

כתב האישום והליכים קודמים

2. נגד העורר וחמישה אחרים (אשר יכוננו להלן: הנאשמים הנוספים) הוגש כתב אישום המייחס להם קשירת קשר ופעילות משותפת לצורך הפקת סמים מסוכנים מסוג קנבינואידים סינתטיים, הידועים לעתים גם כ"סמי פיצוציות" (תפ"ח 54160-11-14). מדובר בפרשה רחבת-היקף שכוללת נאשמים נוספים שבעניינם הוגש כתב אישום נפרד (תפ"ח 48731-11-14). כתב האישום דנן, אשר תוקן פעמיים מאז הגשתו, כולל ארבעה אישומים. העורר, שהוא רוקח במקצועו ובעלים של חברה למסחר לתרופות, הוא נאשם 3 בכתב האישום. העורר הואשם בגדרם של שלושה מן האישומים, שעיקריהם מובאים להלן במתכונתם העדכנית.

3. לפי הנטען באישום הראשון, העורר היה מעורב, באמצעות החברה שבבעלותו, ברכישה ובהחזקה של "חומרי ערבוב" - חומרים טבעיים שמקורם בצמחים ואשר משמשים כ"מצע" לחומר הכימי הפעיל ב"סמי הפיצוציות". העורר הואשם בכך שרכש מאות קילוגרמים של עלי צמחים המשמשים כחומר ערבוב לסמי הפיצוציות, המכונים "מרשמלו" (חוטמית) ו"דמיאנה". את חומרי הערבוב נהג העורר לספק, כך נטען, לגורמים אחרים לצורך הרכבת הסמים, ביודעו כי הם מהווים מרכיב חיוני בתהליך הרכבת הסם. במסגרת האישום השני הואשם העורר בכך שרכש תרופות וחומרים אסורים, באמצעות החברה שבבעלותו, ומכר אותם לאנשים שאינם בעלי היתר כדין לרכוש את החומרים. במסגרת האישום הרביעי הואשמו העורר והחברה שבבעלותו בכך שפעלו במטרה להונות את רשות המסים כדי להתחמק מתשלום מס בשנות המס 2012-2014. בגין המעשים המתוארים בכתב האישום הואשם העורר בעבירות רבות לפי פקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים או הפקודה), לרבות יצור, הכנה והפקה של סמים, סחר בסמים והחזקת כלים המשמשים להכנת סם שלא לשימוש בצריכה עצמית. כמו כן יוחסה לו עבירה של יצור וסחר בחומר האסור בהפצה לפי חוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים, התשע"ג-2013; עבירות לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977, לרבות קשירת קשר לביצוע פשע והספקת חומר מסוכן; ועבירות לפי פקודת מס הכנסה [נוסח חדש], שעניינן השמטת הכנסה וניהול ספרי חשבונות כוזבים.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את העורר ושניים מהנאשמים הנוספים עד תום ההליכים נגדם.

5. לצורך הדיון בבקשה הורה בית המשפט המחוזי על עריכת תסקיר מעצר בעניינו של העורר. שירות המבחן המליץ בתסקיר על שחרורו של העורר לחלופת מעצר ביתית בפיקוחן של שתי מפקחות. זאת, בשים לב לגילו של העורר (שהוא כבן 60), לאורח חייו הנורמטיבי, לעובדה שהוא נעדר עבר פלילי, ולנוכח ההתרשמות החיובית מהמפקחות שהוצעו - בת-זוגו ואחותו.

6. ביום 18.12.2014 נתן בית המשפט המחוזי (סגן הנשיאה ע' מודריק) החלטה שבה הורה על מעצרו של העורר

עד להחלטה אחרת, בשים לב לכך שבמועד מתן ההחלטה חל עיכוב בהעברתו של חומר החקירה לבא-כוחו של העורר. על החלטתו זו של בית המשפט המחוזי הגיש העורר ערר, שהתקבל בבית משפט זה ביום 4.1.2015 (בש"פ 8889/14, השופט נ' הנדל). השופט הנדל מתח ביקורת על ההתנהלות בתיק - שבמסגרתה הוגש כתב האישום במהלך חודש נובמבר 2014 אך חומר החקירה נאסף באופן מלא רק בתחילת חודש ינואר 2015. הוא הורה כי בית המשפט המחוזי יקיים דיון בהקדם שבו ישמע את כל טענות העורר, לרבות טענותיו בעניין ראיות לכאורה (בשים לב לכך שבינתיים נמסר לעורר חומר החקירה).

7. בית המשפט המחוזי ערך דיון כאמור, ולאחריו הורה - ביום 21.1.2015 - על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

8. בהחלטתו זו עמד בית המשפט המחוזי על כך שהזיקה של העורר למסכת של ייצור והספקת סמים, המפורטת בכתב האישום, מתמקדת בקשר שלו עם שמעון גרובר, נאשם 1 בכתב האישום (להלן: גרובר), והצביע על כך שגרובר שימש "צינור העברה" של חומרי הערוב מהעורר לגורמים שייצרו את הסמים. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית בעניינו של העורר אשר מבוססת על הממצאים הבאים: העורר רכש, באמצעות החברה שבבעלותו, כמות גדולה ביותר של חומרי ערוב; חומרי הערוב שנרכשו הועברו לידיו של גרובר; בין העורר לבין גרובר התקיימה שיחת טלפון שבה גרובר דיווח לעורר על כך שהמטרה מצאה רכב ובו שקים עם חומרי ערוב, והשניים דנו ב"סיפורי כיסוי" אפשריים למקרה שבו המטרה תחקור את העניין. בנוסף לכך, בית המשפט המחוזי עמד על כך שהזיקה בין העורר לבין גרובר בכל הנוגע למעשים המיוחסים לשניים עולה גם מהודעותיו של גרובר במטרה. לפיכך, בית המשפט המחוזי הצביע על כך שקיימות ביחס לעורר ראיות לכאורה בכל הנוגע לקשירת הקשר להספקת חומרי הערוב לשם ייצור הסמים. יחד עם זאת, בית המשפט המחוזי הוסיף כי הוא "רואה קושי ראייתי מסוים של הוכחת קשירת קשר בין המשיב [העורר בעניינו - דב"א] לבין הקבוצה שעסקה בייצור הסמים ובהספקתם". בסיכומו של דבר, בית המשפט המחוזי קבע כי חומרת המעשים המיוחסים לעורר מצדיקה את מעצרו עד תום ההליכים נגדו, חרף תסקיר המעצר החיובי שהוכן בעניינו.

9. יצוין, כי העורר העלה בפני בית המשפט המחוזי אף טענות נוספות בישיבה שהתקיימה בדלתיים סגורות ותוכנה נאסר לפרסום. עם זאת, בסופו של דבר, בית המשפט המחוזי ציין כי לא היה בטענות אלה כדי לשנות מן המסקנה שאליה הגיע.

טענות הצדדים

10. הערר, המכוון כנגד החלטתו האמורה של בית המשפט המחוזי לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו, התבסס על כמה אדנים, כמפורט להלן.

11. ראשית, נטען כי חומר החקירה אינו מבסס קשר מספיק בין הפרשה הנחקרת לבין העורר. בהקשר זה, העורר מדגיש כי "דמיאנה" ו"מרשל" הם חומרים שאין איסור על החזקתם. ככל שחומרים אלה שימשו להכנת סמי פיצוציות,

כך נטען, לא היה לעורר מעורבות בכך. העורר טוען שגרור הוא שעשה שימוש בחלק נכבד מ"חומרי הערבוב", תוך שימוש בשמה של החברה שבבעלותו של העורר ובאמצעה, "מאחורי גבו" של העורר.

12. שנית, העורר העלה טענות משפטיות שנגעו למועד ההכרזה על "סמי הפיצוציות" הנדונים בפרשה זו כסמים מסוכנים. מדובר בסמים מסוג amb-F5 (נגזרת של סם מסוכן מסוג אינדזול קרבוקסאמיד) ו-FUBINACA-AB, שצורפו לתוספת הראשונה לפקודה (להלן: התוספת הראשונה) בהודעת הסמים המסוכנים (שינוי התוספת הראשונה לפקודה), התשע"ד-2014 (ההודעה, מיום 28.7.2014, פורסמה ברשומות ביום 7.8.2014, ק"ת 7405, בעמ' 1587). לטענת העורר, העובדה שחומרים אלה צורפו לתוספת הראשונה לפקודת הסמים המסוכנים רק בשלב זה, משמעה שכל פעילות הקשורה בהם קודם לכן לא הייתה עבירה. כן נטען, כי חומרי החקירה המאחזים לחודש אוגוסט 2014 אינם מלמדים על זיקה של העורר לפעילות אסורה, להבדיל ממעורבים אחרים. עוד נטען, כי הוספת החומרים לתוספת הראשונה אף נדרשה לאישור הוועדה לשירותים ציבוריים של הכנסת ששוב אינה קיימת, כך שלצירוף לתוספת אין למעשה תוקף.

13. שלישית, נטען כי, מכל מקום, לא הונח בסיס מספיק למסוכנותו של העורר, במיוחד בשים לב לכך שבינתיים עסקו אינו מתפקד וכן נשלל ממנו ההיתר לעבוד כרוקח. כל המסוכנות המיוחסת לעורר, כך נטען, נובעת מהפעלת עסקו, ועם הפסקת פעילותו העסקית והמקצועית, אין עוד בסיס לטענת המסוכנות.

14. גם בפני ביקש בא-כוח העורר לקיים חלק מן הדיון בדלתיים סגורות, ובהקשר זה שמעתי טענות נוספות. עם זאת, בסופו של דבר, לא היה לדיון זה השפעה על התוצאה שאליה הגעתי, והמשך הדברים לא יעסוק בכך.

15. המדינה טענה כי יש לדחות את הערר, על כל הטענות שהועלו בו.

16. אשר לטענות שנגעו לתשתית הראייתית נגד העורר, באת כוח המדינה הפנתה לחומר החקירה הרב בתיק זה - תוך הפניה ספציפית לחלקים מסוימים אשר מעידים לשיטתה באופן ברור על הקשר החזק של העורר למעורבות בהספקתם של החומרים שנדרשו לצורך הפקת סמי פיצוציות. בהקשר זה, היא הצביעה על כך שהחברה בבעלותו של העורר קנתה חומרי ערבוב מחברה אחרת בהיקפים שתוארו כעצומים, היקפים שלפי הנטען אינם מאפיינים שימוש "סטנדרטי" בחומרים אלה. עוד צוין, כי לפי חומר החקירה, חלק מהחומרים שנרכשו לכאורה על-ידי החברה הועברו בפועל לגרור, שאחסן אותם במחסן שממוקם מול משרד החברה שבבעלות העורר (לגרור יוחסה העברת החומרים בפועל לגורמים שהפיקו את הסמים).

17. באת כוח המדינה הצביעה גם על שיחות שהוקלטו - שיחות של העורר עצמו ושיחות שהתייחסו אליו - שמהן ניתן ללמוד, לטענתה, על מעורבותו בפעילות אסורה. במסגרת כך, באת כוח המדינה הדגישה את הדברים שנאמרו בשיחה מספר 6421 (מיום 27.10.2014), שיחה שאליה נדרש גם בית המשפט המחוזי בהחלטתו. בשיחה זו דיווח גרור לעורר על כך שהמשטרה תפסה ברכב של אחד מבני ביתו שקים של "מרשמלו" ושל "דמיאנה", ובהמשך לכך, כך נטען, השניים התלבטו לכאורה איזו גרסה למסור ביחס להימצאותם של השקים ברכב. כמו כן, הפנתה באת-כוח המדינה

לשיחה מספר 6070 (מיום 2.10.2014), שממנה עולה כי גרובר חייב לעורר כ-100,000 שקל בגין שקים של עלי "דמיאנה", ואף צוין בה כי לעורר אין מה לעשות עם הדמיאנה (דבר שנוגד לכאורה את טענתו של העורר כי רכש את החומרים למטרות לגיטימיות).

18. באשר לטענה הנוגעת לצורך באישורה של ועדת השירותים החברתיים כתנאי להוספת סמים מסוכנים בתוספת הראשונה, הצביעה באת כוח המדינה על חוק מפורש שהעביר את סמכויותיה לוועדת העבודה והרווחה של הכנסת (חוק ועדות הכנסת (ועדת העבודה והרווחה), התשל"ז-1977). יצוין, כי כיום מכונה ועדה זו "ועדת העבודה, הרווחה והבריאות של הכנסת" (סעיף 100 לתקנון הכנסת (מעודכן ליום 4.2.2015). ראו גם: פרוטוקול ישיבה מס' 18 של ועדת הכנסת, הכנסת ה-15 (18.10.1999)).

19. באשר לכך ש"סמי הפיצוציות" הוספו לפקודת הסמים המסוכנים רק בחודש אוגוסט 2014 ציינה באת כוח המדינה כי אף קודם לכן הוגדרו חומרים אלה כחומרים אסורים לפי חוק המאבק. היא אף הצביעה על כך ששיחה מספר 6421 המוזכרת לעיל (שהתקיימה בסוף חודש אוקטובר 2014) מלמדת על הקשר העברייני להכנת סמי הפיצוציות בין העורר לבין גרובר אף בתקופה שלאחר אוגוסט 2014.

20. באשר לעילת המעצר ולאפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר, באת כוח המדינה סבורה כי מעורבותו של העורר בעבירות סמים בהיקפים כה גדולים מלמדת מניה וביה על מסוכנותו, וכי יש מקום לסבור שבנסיבות העניין בת זוגו של העורר ואחותו אינן יכולות לשמש כמפקחות אפקטיביות. באת כוח המדינה טענה עוד כי לא ניתן לומר שסגירת העסק של העורר מונעת ממנו להיות מעורב בפעילות עבריינית.

דין והכרעה

21. לאחר ששקלתי את הדברים אני סבורה שדין הערר להתקבל, במובן זה שהתיק יוחזר לבית המשפט המחוזי לצורך קביעת תנאים לשחרורו של העורר לחלופת מעצר.

22. כידוע, בהתאם למנגנון הקבוע בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על בית המשפט לבחון קיומם של שני יסודות בטרם יורה על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים נגדו - עילת מעצר וקיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה. בהמשך לכך, גם כאשר יסודות אלה מתקיימים, על בית המשפט לבחון האם ניתן להשיג את תכלית המעצר באמצעות חלופה שפגיעתה בחירותו של הנאשם פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים).

23. אני סבורה כי יישומן של אמות מידה אלה בנסיבות העניין מוביל למסקנה כי קיימות בעניינו של העורר ראיות לכאורה, גם אם לא בהיקף שלו טוענת המדינה, אך כי יש מקום לשחררו לחלופת מעצר.

24. לאחר שעיינתי באופן מעמיק בחומרי החקירה ובטענות הצדדים, שהתמקדו באישום הראשון, התרשמתי כי אכן קיימת תשתית ראיתית לכאורית בעניינו של העורר, בהתאם לאמות המידה שנקבעו בהלכת זאדה (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)). מסקנתי זו מבוססת בעיקרה על הממצאים שעליהם התבסס בית המשפט המחוזי בהחלטתו: רכישתם של "חומרי ערבוב" בהיקפים גדולים על-ידי החברה בבעלותו של העורר, כמו גם קשריו של העורר עם גרורב ובכללן שיחות המעידות על זיקה לפחות לחלק מן ההיבטים של הקשר העברייני. אשר לחומרי הערבוב (דמיאנה ומרשמלו) - אכן, לא נטען כי מדובר בחומרים שחל איסור על החזקתם, כשלעצמם. אולם, בד בבד הם מהווים, לפי החומר שהוצג בפני, רכיב מרכזי הנדרש לצורך ייצור סמי הפיצוציות. מחשבוניות שנמצאו בחומר הראיתי עולה שהחברה בבעלותו של העורר רכשה חומרים מסוג של "דמיאנה" ו"מרשמלו" בהיקפים גדולים ביותר (של כמה טון). בכך, לצד קשריו של העורר עם גורמים נוספים בפרשה כמפורט להלן, יש כדי להוות פוטנציאל ראיתי העומד באמות המידה של הלכת זאדה.

25. נדבך נוסף בתשתית הראיתית נגד העורר הוא הקשר של העורר עם גרורב. לטענת המדינה, גרורב היה שותף להפצתם של חומרי הערבוב שנרכשו לכאורה על-ידי החברה שבבעלותו של העורר לנאשמים שעסקו בהפקת הסמים. מהודעותיו של גרורב (למשל, בחלקים שונים בהודעתו מיום 10.11.2014) עולה שהוא היה משלם עבור חומרי הערבוב בעצמו, בעוד שהחשבוניות היו נרשמות על-שם החברה שבבעלות העורר. אף העורר, שהכחיש כי החומרים נרכשו למעשה על-ידי גרורב, ציין בהודעתו כי גרורב היה מי שעמד בקשר עם החברה המוכרת במסגרת רכישת חומרים של "דמיאנה" ו"מרשמלו" לחברה שבבעלותו (הודעה מיום 12.11.2011, שורות 336-385). מכל מקום, בשיחה 6421 שהוזכרה לעיל יש כדי להצביע, לכאורה, על כך שהעורר וגרורב היו מעורבים בפעילות לא חוקית הנוגעת להספקת חומרי הערבוב. כאמור, באותה שיחה דיווח גרורב לעורר על כך שהמטרה מצאה ששה שקים - ארבעה של "דמיאנה" ושניים של "מרשמלו", ברכב של אחד מבני ביתו. העורר, בתגובה, וללא בקשה לדברי הסבר נוספים, מנסה לסייע לגרורב למצוא פתרון לסיטואציה. תחילה הוא מציע ללכת בעצמו למקום. בהמשך לכך הוא אומר לגרורב בתגובה להצעותיו של האחרון: "מה שאתה רוצה אני אעשה, אין לי בעיה. אבל אתה צריך לעשות משהו חכם, זה לא חכם". העורר אף מציע לגרורב מה לומר למטרה (שהיה לגרורב מחסן, ושהוא פינה אותו). גרורב מזהה קושי בהצעתו של העורר, ושואל מה יקרה אם ישאלו אותו מה הוא עושה עם החומרים האלה. העורר מציע לו להגיד שהשקים מיועדים לשמש כצמחי מרפא, ומוסיף (בהקשר לאפשרויות אחרות): "כל הדברים האחרים זה אידיאלי". אם כן, מבלי לקבוע מסמרות, גם אני התרשמתי כי מהשיחה משתמע שהשניים חוששים מהמשמעות שהמטרה עשויה לייחס למציאת השקים ברכב שקשור לגרורב, ולכן מנסים למצוא לכך הסבר "תמים". כמו כן ניתן להתרשם לכאורה שהעורר מגלה מעורבות אקטיבית בנעשה, אשר חורגת מקבלת דיווח גרידא על עסקיו של גרורב.

26. המדינה הצביעה על חומר חקירתי נוסף הקושר לטענתה את העורר לפרשה (שמבוסס בעיקרו על הודעות של נאשמים נוספים בתיק דנן ובתיק הנוסף שנסב על אותה פרשה), אולם, בעת הזאת, די באמור לעיל כדי להקים תשתית ראיתית בעלת פוטנציאל להרשעה נגד העורר, הגם שזו מתמקדת - כפי שהצביע גם בית המשפט המחוזי - במעורבותו של העורר בציר של אספקת חומרי הערבוב (ולא במעורבות ישירה בהפקת הסמים עצמם). יצוין, כי התרשמתי היא שלנוכח ההיקף של חומר החקירה הכולל בתיק, התשתית הראיתית הקושרת את העורר לפרשה היא יחסית מצומצמת.

עם זאת, כאמור, אני סבורה שיש בכך כדי לעמוד ברף הנדרש לצורך קיומן של ראיות לכאורה בעניינו של העורר.

טענות משפטיות נוספות

27. מבין הטענות המשפטיות שהעלה בא-כוח העורר יש להתמקד, בראש ובראשונה, בטענה שעניינה מועד הכנסתם של "סמי הפיצוציות" לתוספת הראשונה לפקודת הסמים המסוכנים. יש לכאורה טעם בטענה שקשר להכנת חומר שלא הוגדר כסם מסוכן אינו יכול להיחשב כקשר פלילי, והעובדה שהוכרז כסם מסוכן אינה נוסכת על הפעילות אופי פלילי באופן רטרואקטיבי. אולם, יש די בחומר הראיות כדי להראות – ברמה הנדרשת לצורך הליך המעצר – מעורבות מסוימת של העורר בפעילות גם במועדים מאוחרים לחודש אוגוסט 2014 (כפי שעולה למשל משיחה 6421 שתוארה לעיל). כמו כן, צודקת המדינה בטענותיה ככל שהן מתייחסות לחוק המאבק – אכן, חלק מהחומרים המסוכנים שמרכיבים את סמי הפיצוציות הרלוונטיים לתיק דנן (נגזרת של אינדזול קרבוקסאמיד ו-FUBINACA-AB) הוכרזו כחומרים אסורים בהפצה לפי חוק המאבק כבר בשנת 2013 (ראו: הכרזה דחופה על חומרים אסורים בהפצה לפי חוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים התשע"ג-2013, י"פ התשע"ד 6687, בעמ' 1064 (5.11.2013); י"פ התשע"ד 6670, בעמ' 554 (7.10.2013)).

חלופת מעצר

28. כפי שצוין לעיל, חרף קיומן של ראיות לכאורה בעניינו של העורר, אני סבורה כי בנסיבות העניין יש מקום לשחררו לחלופת מעצר. אכן, בעניינו של העורר קמה עילת מעצר של מסוכנות לציבור. כמו כן, העבירות המיוחסות לעורר אף מקימות חזקת מסוכנות סטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים. בית משפט זה עמד זה מכבר על כך שבעבירות מסוג זה הכלל הוא מעצר, ואילו שחרור לחלופת מעצר הוא בגדר חריג (ראו למשל: בש"פ 4251/09 אוחיון נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (22.5.2009)). עם זאת, בנסיבות העניין לא ניתן להתעלם מעברו הנורמטיבי של העורר, ומכך שעיקר הפעילות העבריינית המיוחסת לו קשורה בעבדות עזים לפעילותו כרוקח במסגרת עסק (החברה בבעלותו) – כאשר בעת הזו הוא אינו מורשה עוד לפעול כרוקח ואף העסק שבבעלותו אינו פעיל עוד. בא כוחו של העורר הצהיר כי הוא מתחייב שלא לפעול כרוקח ובעסקי רוקחות עד לתום המשפט, שבו העורר מקווה להיות מזוכה. אם כן, בשים לב לקשר ההדוק בין העסק לבין המסוכנות, כמו גם לגילו של העורר, למצבו הבריאותי (כפי שעולה מתסקיר המעצר) ולהתרשמותו החיובית של שירות המבחן מן המפקחות המוצעות, אני סבורה שנמצא בסיס לשחררו של העורר לחלופת מעצר הדוקה שתכלול ערובות משמעותיות.

29. אני מורה אפוא על החזרת התיק לבית המשפט המחוזי על מנת שזה יקבע את התנאים המדויקים של חלופת המעצר, בפיקוחן של המפקחות שעליהן הומלץ בתסקיר המעצר, או תחת פיקוח של מפקחים אחרים שיהיו מקובלים על בית המשפט המחוזי, הכול בהתאם לשיקול דעתו.

30. סוף דבר: הערר מתקבל כאמור בסעיף 29 לעיל.

ניתנה היום, כ"ו בשבט התשע"ה (15.2.2015).

ש ו פ ט ת
